

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ



ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 1

Матеріали

*Всеукраїнської науково-практичної конференції
“Модернізація України: проблеми та технології успішності
(питання економіки, права, соціології, освіти і культури)”
м. Київ, МАУП, 12 листопада 2015 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2015

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 8 від 30.09.15)*

Редакційна колегія:

А. М. Подоляка (голова), д-р юрид. наук, проф.;
М. Ф. Головатий (заступник голови), д-р політ. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
О. В. Баєва, д-р біол. наук, проф.;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
В. Б. Захожай, д-р екон. наук, проф.;
В. І. Литвиненко, канд. юрид. наук., доц.;
В. В. Рябцев, канд. техн. наук; доц.;
Д. Г. Юник, д-р пед. наук, проф.

Матеріали подано в авторській редакції.

Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 1: Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. “Модернізація України:
проблеми та технології успішності (питання економіки, права, соціології,
освіти і культури)”, 12 листопада 2015 р. / редкол.: А. М. Подоляка (голо-
ва) [та ін.]. — 2015. — 486 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних
конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модерніза-
ції України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто
цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модер-
нізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Ельбрехт О. М. Підготовка менеджерів зовнішньоекономічної діяльності: теорія і практика	71
Баєв В. В. Медицинний туризм в Україні: перспективи розвитку.....	74
Баєва О. В., Мазнева М. В. Система медичного страхування туристів	78
Бахов І. С. Концепція ліберального мультикультуралізму: “за” і “проти” у вирішенні питання полікультурної освіти	86
Бірдус Л. В. Тенденції розвитку сільського зеленого туризму в Україні в умовах європейської інтеграції.....	91
Бойко С. С. Поняття корупції та корупційних дій	97
Білоус А. О. Історичні тенденції розвитку оздоровчо-рекреативного туризму в Україні	100
Головченко В. В. Сільське самоврядування в Україні	104
Гольцов А. Г. Вплив децентралізації на регіональні процеси і сталий розвиток України.....	108
Гордієнко Л. А. Соціальні фінанси як галузь фінансової науки.....	111
Дембовська Л. М., Козіна Я. М. Конотативний аспект композитної номінації в художньому дискурсі.....	113
Дікарев О. І. Політогемність енергетичної безпеки	117
Дудник В. М. Діяльність громадської організації “новий Маріуполь” як складова волонтерського руху в Україні.....	121
Дуднік А. С. Динамічний алгоритм управління перерозподілом мережевого трафіку в безпроводових інформаційних системах.....	126
Дуднік О. О., Дуднік А. С. Особливості ціннісних орієнтацій випускників шкіл-інтернатів у контексті професійного самовизначення	130
Дяченко М. П., Людвиченко В. О. Про технологію проектування, реалізації та тестування програмних систем.....	133
Єрескова Т. В., Мазурик О. В. Управління інноваційною активністю молоді як складовою її інноваційного потенціалу	136
Згалат-Лозинська Л. О. Кадрові проблеми впровадження інноваційних технологій в Україні.....	141
Карбовська Л. О. Вища освіта — фактор конкурентоспроможності країн на світовому ринку	145

ПОНЯТТЯ КОРУПЦІЇ ТА КОРУПЦІЙНИХ ДІЙ

З моменту проголошення Україною незалежності поняття “корупція” набуло значного поширення у вітчизняній правовій літературі, виступах політичних діячів та керівників держави. Аналіз законодавства, наукової та довідниково-термінологічної літератури дозволяє стверджувати, що поняття “корупція” сформувалося за давніх часів і розумілося як хабарництво.

Термін “корупція” був введений у вжиток лише наприкінці 80-х років ХХ сторіччя. Замість нього використовувалися терміни “хабарництво”, “зловживання службовим становищем”, “попуск” і т. п. [6, 32].

Щодо правового значення, то прийнято вважати, що корупція у правовому значенні — це комплексне складне поняття, яке охоплює сукупність взаємопов’язаних правопорушень, як кримінально-правових, так адміністративно-правових і дисциплінарних. Такої думки дотримуються багато дослідників, які займаються проблемою корупції.

Не дивлячись на те, що в національній юридичній літературі існує багато визначень корупції, єдиного системного визначення, яке б охоплювало феномен корупції, не існує. І доречним вважається висловлювання М. І. Мельника на Міжнародному семінарі з питань відповідальності посадових осіб за корупційну діяльність про те, що центральним питанням відповідальності посадових осіб за корупційну діяльність на цей час залишається визначення такої діяльності та її видів. З цього можна зробити висновок, що визначення поняття корупції, а також її видів, залишається актуальним питанням і на сьогоднішній день [5, 123].

Найбільш вдалим та наближеним до істини, на мою думку, вважається визначення корупції, запропоноване О. В. Терещуком. Так, під корупцією він розуміє діяльність осіб, уповноважених на виконання державних функцій чи прирівняної до неї особи, спрямовану на протиправне використання наданих їй повноважень або свого посадового становища та пов’язаних з ними можливостей для незаконного одержання від фізичних і юридичних осіб матеріальних благ, послуг, пільг, переваг або іншої вигоди матеріального чи нематеріального характеру, а також підкуп зазначених осіб фізичними і юридичними особами [1, 54].

Розглядаючи вищенаведене визначення корупції, можна зробити висновок, що корупційні діяння можуть вчинитися двома способами: перше, — це отримання певних вигод (як матеріального, так і нематеріаль-

ного характеру) особами, уповноваженими на виконання функцій держави чи прирівняними до них особами; по-друге, — це діяння по підкупу даних осіб, фізичними та юридичними особами.

Деякі іноземні фахівці, які займаються проблемами корупції та боротьби з нею, розглядають її як нечесність дій в процесі прийняття рішення, при чому винагорода, як основна ознака корупції, може бути або реально надаваною, або ж обіцяною. Так, професор Петрус С. Ван Дюйн визначив корупцію як нечесність в процесі прийняття рішення, при якому особа, що приймає рішення погоджується відхилитися від встановлених вимог, якими вона повинна керуватися при прийнятті рішення, в обмін на винагороду, чи на обіцяну винагороду [8, 32].

Корупція не завжди проявляється однаково й не завжди має однакові наслідки та мотивацію. Але, де і коли б вона не проявлялася, корупція завжди завдає шкоди нормальному функціонуванню суспільства, оскільки важливі рішення приймаються на підставі прихованих мотивів без врахування інтересів громадськості.

Таким чином, виходячи з запропонованого вище визначення корупції можна виділити основні ознаки корупційного діяння, які тією чи іншою мірою притаманні даному поняттю. До них можна віднести:

Корупційна діяльність може здійснюватися як особами, уповноваженими на здійснення функцій держави та іншими особами, прирівняними до них.

Корупційна діяльність пов'язана з протиправним використанням наданих особам, уповноваженим на здійснення функцій держави та іншим особам, прирівняним до них, повноважень або протиправним наданням таким особам певних благ та інших переваг.

Спеціальною метою корупційної діяльності є отримання матеріальних благ, пільг, послуг та інших переваг як для себе, так і для третіх осіб, а також отримання певних привілеїв фізичними чи юридичними особами.

Виходячи з того, що апарат управління, службовцями якого вчиняються корупційні діяння, має свою ієрархічну будову проблему корупції в державному апараті можна розподілити на два основні типи: проблема корупції в державному апараті, корупція серед вищих посадових осіб держави [2, 17].

При демократичній формі правління питання про корупцію в державному апараті не є проблемою, оскільки, втілюючи певні заходи, її можна звести до відносно безпечного рівня. В нашій державі, безумовно, є наявною той чи інший вид корупції в державному апараті (внаслідок слабкої влади та як наслідок неможливості контролювати своїх службовців, та практично неприхована корумпованість усієї вищої державної влади, всіх її гілок.

Отже, боротьба з корупцією з метою забезпечення ефективності держави є суттю та сенсом існування конституційної системи та всієї системи законодавства будь-якої сучасної демократичної держави. Таку мету поставили перед собою суспільство і нова влада.

Література

1. Кравченко В. В., Пітцик М. В. Муніципальне право України. — К.: Атіка, 2003. — 672 с.
2. Куйбіда В. С. Конституційно-правові проблеми міського самоврядування в Україні. — Л.: Літопис, 2001. — 326 с.
3. Лазор О. Я., Лазор А. Д. Місцеве самоврядування: вітчизняний та зарубіжний досвід. — Л.: Ліга-Прес, 2002. — 464 с.
4. Державне управління та державна служба: словник-довідник / укл. О. Ю. Оболенський. — К.: НКЕУ, 2005. — 480 с.
5. Плющ Р. М. Формування структури місцевого самоврядування: організаційно-управлінський аспект: Монографія. — Херсон: Вид-во ВАТ “Херсонміськдрук”, 2006. — 396 с.
6. Саханенко С. Є. Політичне управління в умовах самоврядування: Монографія. — Одеса: Вид-во ОФ УАДУ, 2001. — 380 с.